

CEI ȘAPTE PITICI RĂMAȘI SINGURI

Mulți dintre dumneavoastră se întrebă ce s-a întâmplat după nunta Albei ca Zăpada cu prințul. Trebuie spus că nunta a fost foarte frumoasă, dar cei șapte pitici au plecat foarte triști de acolo, căci știau că nu o vor mai vedea de acum înainte la fel de mult pe Albă ca Zăpada. Albă ca Zăpada le-a promis că va rămâne pentru ei aceeași surioară bună, dar care dintre pitici nu suferea în sinea lui, știind că ea va rămâne la palatul prințului, iar ei vor merge în căsuța din pădure, acolo unde trăiseră până atunci.

Întâmplarea făcu în așa fel, încât Albă ca Zăpada, deși rămasă în palatul prințului, știa mult mai multe despre cei șapte pitici, decât aflau aceștia despre surioara lor. Vă întrebați de ce oare? Pentru că, odată cu moartea reginei cele rele, mama vitregă a Albei ca Zăpada, toate bogățiile acesteia îi rămăseseră de drept frumoasei doamne, soția prințului. Printre aceste comori, se afla și oglinda fermecată, cele șapte diamante zburătoare și multe alte minunății.

Astfel, în fiecare zi, Albă ca Zăpada privea în oglinda fermecată și afla totul despre cei șapte pitici, frațiorii ei cei buni. Nemaifiind împreună cu ei, pentru a-i ajuta în gospodărie, piticii erau acum în îngrijirea animalelor și păsărilor din pădure, prietenii lor cei buni.

Astfel, dacă unul dintre pitici întârzia să se scoale din somn, cucul venea la el și îi cânta până ce acesta se trezea și pleca la muncă, în mina din munte.

În acest fel, programul de lucru al piticilor rămânea neschimbat – ei mergeau în mină la răsăritul soarelui, plecând spre casă la căderea nopții.

Bineînțeles că animalele pădurii pregăteau masa de prânz pentru pitici, căci acum, Albă ca Zăpada nemailocuind cu ei, cineva trebuia să se ocupe și de hrana acestora. Veverițele găteau tot felul de bunătăți, pe care le duceau piticilor, zi de zi, la ora fixată, în mina din munte.

De asemenea, veverițele se îngrijeau și de cina piticilor, așteptându-i în fiecare seară pe aceștia, cu masa pregătită, în căsuța lor din pădure. Astfel, lucrurile erau pregătite cel puțin la fel de bine ca și înainte, însă, toată lumea îi simțea lipsa Albei ca Zăpada.

Alba ca Zăpada știa, deci, toate aceste lucruri, mâhnindu-se în sinea ei că frațiorii cei mult iubiți suferă atât de mult după ea, dar ce putea face? Ea trăia în palatul

prințului, pe care îl iubea foarte mult, iar ei locuiau în căsuța din pădure. Albă ca Zăpada îi rugase de câteva ori să rămână și ei în palatul prințului, însă piticii nu concepeau să renunțe la munca din mina de diamante. Pe de altă parte, nici prințul nu s-ar fi mutat în căsua din pădure, el fiind obișnuit să locuiască într-un palat și având în îngrijire multe din treburile regatului. Nu rămânea decât oglinda fermecată. Într-o zi, privind în ea, Albă ca Zăpada văzu că unul dintre pitici s-a îmbolnăvit și căzuse la pat.

Degrabă, Albă ca Zăpada îl trimise în căsuța din pădure pe doctorul palatului, pentru a-l trata pe bolnav, iar acesta ajunsese repede acolo, oferindu-i piticului toată grijă și asistența de care avea nevoie. Cu alte cuvinte, nu putem spune că Albă ca Zăpada nu se gândea mereu la pitici, și nu-i ajuta din tot sufletul, ori de câte ori era cazul. Faptul că nu mai locuiau în același loc, nu însemna că încetase să-i mai iubească pe frățiorii ei, la fel de mult ca înainte. Și ei îi lipseau la fel de mult serile petrecute cu aceștia, dar ce putea face mai mult?

Zilele treceau mai departe, lucrurile rămânând neschimbate în ceea ce privește traiul piticilor din pădure. Nemaifiind împreună cu ei Albă ca Zăpada, care îi ajuta în gospodărie, cosându-le hăinuțele și ciorăpeii, garderoba piticilor începu să arate tot mai ponosită. Astfel, cămașuțele lor erau descusute la buzunare și coate, iar ciorăpeii rupti în călcâie și la vârfuri. Ce era de făcut în această chestiune? Piticii erau meșteri mari în mina de diamante, dar în treburile gospodărești nu se descurcau la fel de bine.

De această dată, păianjenii – mari meșteri țesători – îi ajutau pe pitici în chestiunea îngrijirii garderobei. Ciorăpeii și hăinuțele fură cusute cu mare pricepere, iar piticii fură foarte mulțumiți.

Și de grădina piticilor trebuia să se îngrijească cineva. Piticii munceau în mina de diamante până seara târziu, iar grădinăritul, știm bine, se face în timpul zilei. Tot animalele pădurii au avut grijă de această chestiune. Elefantul uda pământul cu trompa, pentru ca solul să fie mai fertil, ursulețul săpa de zor brazdele, iar căprioara planta tot felul de semințe: roșii, ardei gras, varză și multe alte legume.

Când seara târziu, după ora mesei, piticii își petreceau timpul liber în fața casei lor, vorbeau câte-n lună și în stele. Cât de mult îi ajutau animalele în gospodărie era unul dintre subiectele preferate, care îi binedispunea pe toți. Însă era suficient ca unul dintre ei să se gândească la Albă ca Zăpada și să-i rostească numele, pentru ca buna lor dispoziție să se termine pe loc. Ce bine ar fi fost ca Albă ca Zăpada să

fie alături de ei, ce fericiți ar fi fost cu toții!

Într-una din serile următoare, Albă ca Zăpada și prințul, soțul ei, participau la un mare bal organizat în curtea palatului. Cei doi dansau minunat, atrăgând privirile și admirația tuturor celor din jur.

La un moment dat, începu brusc o ploaie torențială. Amfitrionii și invitații se retraseră repede la adăpost, căci nu mai puteau continua petrecerea sub nicio formă. Alba ca Zapada se gândi de-ndată la frații ei, care, la ora asta, ar fi trebuit să pornească spre casă, părăsind mina de diamante. Alba ca Zapada scoase oglinda fermecată, ca să vadă ce fac cei șapte pitici. Într-adevăr, așa cum bănuise Alba ca Zapada, aceștia se aflau la adăpostul muntelui, neputându-l părăsi, din cauza ploii torențiale care se pornise din senin.

Ce era de făcut? Piticii trebuiau să ajungă acasă, căci acolo îi așteptau veverițele cu masa de seară pregătită. Dar cum să plece pe ploaia aceea, fără să aibă fiecare câte o umbrelă. Albă ca Zăpada avu atunci o idee despre cum putea fi rezolvată această chestiune. Ea îl rugă pe prinț să-i dea șapte umbrele, pe care le agăță de cele șapte diamante zburătoare, aflate în cufărul moștenit de la regina cea rea. Albă ca Zăpada le spuse diamantelor să o pornească în grabă spre mina din munte, ducându-le piticilor umbrelele, iar rugămintea îi fu îndeplinită pe loc. Diamantele prinseră a zbura prin aer, îndreptându-se cu umbrelele agățate de ele spre mina din munte.

Astfel, cei șapte pitici primiră la timp umbrelele și porniră în goană spre casa. Cu toții erau fericiți în sinea lor, știind că Albă ca Zăpada se gândise iarăși la ei.

Dar tristețea nu-i părăsi pe cei șapte pitici. Știau că surioara lor îi iubește, le-o demonstrase în atâtea rânduri, dar, ori de câte ori erau acasă, fiind puși în fața treburilor din gospodărie, îi copleșea melancolia. Astfel, treburi ușoare, pe care le-ar fi putut face fără prea mare efort, li se păreau nesuferite, preferând, mai degrabă, să stea îmbufnați peste măsură.

Era, deci, foarte greu pentru pitici să uite, atunci când erau acasă, de zilele când Albă ca Zăpada locuia împreună cu ei. Piticii și-au dat seama că trebuie să lase deoparte melancolia și să se concentreze pe treburile gospodărești, care erau destul de numeroase. De pildă, rufăria trebuia spălată, căci lucrul în mină îi murdărește hainele, orice s-ar zice. Au vrut ei să umple coșul cu apă, dar, din pricină că acesta nu mai fusese folosit de atâta vreme, crăpase de tot, nemaiputând fi folosit deloc.

În chestiunea aceasta i-a ajutat, însă, broasca țestoasă, care a meșterit, numai ea știe cum, o covată nou-nouță. Țestoasa le-a adus piticilor covata cea nouă, iar aceștia și-au putut vedea mai departe de spălatul rufelor. Dar când toată treaba se va termina, ce se va întâmpla, oare, cu cei șapte pitici?

Era și cazul uneia dintre zilele următoare. Doc – unul dintre pitici, le spuse că a doua zi era o mare sărbătoare – nu puteau munci deloc, nici în mina de diamante, nici în casă. Veneau Rusaliile și se știe că nu e bine să muncești în asemenea zile. Dar nici să stea degeaba nu puteau. Ce să facă, oare? ‘Am găsit’, spuse Doc, ‘vom organiza o petrecere, la care vor veni Albă ca Zăpada și Prințul’. ‘De unde să știe Albă ca Zăpada că noi organizăm o petrecere?’, întreba Mutulică. ‘Albă ca Zăpada știe tot ce facem noi, aici’, îi răspunse Doc, ‘dacă noi ne vom dori ca ea să vină mâine la noi la petrecere, așa se va întâmpla’.

Doc avusese perfectă dreptate. Albă ca Zăpada, care știa mereu, datorită oglinzii fermecate, tot ceea ce făceau frațiorii ei dragi, porni a doua zi, dis-de-dimineată, împreună cu prințul, spre căsuța din pădure. La căruță fura înhățați șase dintre cei mai rapizi cai din grajdurile palatului, așa că distanța aceea, destul de mare, fu parcursă foarte repede.

Nici nu se treziseră bine piticii, când Albă ca Zăpada se și afla în fața pătucurilor lor, dezmiardându-i, ca pe vremuri. ‘Sculați frățiorilor, e o zi prea frumoasă să o petreceți în pat’. ‘Albă ca Zăpada, a venit, Albă ca Zăpada e la noi!’, se bucurau piticii, ‘cât de fericiți suntem’. Ba unii dintre ei, mai somnoroși, credeau că visează o asemenea minunăție, căci fericirea de a o avea din nou în căsuță pe surioara lor li se părea prea mare.

Albă ca Zăpada adusese pentru frățiorii ei un cufăr plin cu fel de fel de daruri, de care aceștia erau de-a dreptul încântați. Haine, pantofi noi, cărți cu povești, unelte de grădinărit, totul era îngrămădit în acest cufăr. Fiecare dintre pitici se alegea cu o mulțime de cadouri.

Albă ca Zăpada mai avea o surpriză pentru ei, dar pentru asta trebuia să meargă la bucătărie, ba chiar să o ajute cineva la prepararea unor prăjituri foarte bune, ba chiar a unui tort special, cum numai ea știa să facă. Mutulică sări imediat în ajutorul ei, iar dulciurile fură gata mult mai repede.

La masă, toți stăteau în jurul Albei ca Zăpada, care îi servea pe fiecare cu aceeași grijă, la fel ca înainte. ‘Ce fericiți suntem că ești cu noi, Albă ca Zăpada’, spuneau

piticii printre lacrimi. 'Ne era frică de faptul că s-ar fi putut să ne uiți și nu ne împăcăm deloc cu acest gând', continuau piticii. 'Cum să vă uit, frățiorilor, mereu mă gândesc la voi. De fiecare dată, însă, mă uit în oglinda fermecată, și așa îmi trece dorul. Dar tot nu e la fel ca înainte'.

'Vizitează-ne mai des, Albă ca Zăpada', veni unul dintre pitici cu ideea, și toți ceilalți săriră în sus de bucurie. Asta era chiar ceva nemaipomenit, să o aibă pe Albă ca Zăpada cu ei mai des. Albă ca Zăpada privi în ochii prințului, care încuviință, desigur, și le promise piticilor că va veni mai des pe la ei, poate chiar în fiecare săptămână. 'Urrrraaaaa', strigară piticii în cor, 'ce frumos va fi de-acum încolo!'

SFÂRȘIT

MAGYAR DIAFILMGYÁRTÓ VÁLLALAT Budapest, XIV., Titel u. 7. Kérjük, hogy észrevételeiket és javaslataikat szíveskedjenek szerkesztőségünknek megírni.

Kocka szám: 30 Gyártási szám:MS 3051-63 Ár: 13—